

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN
HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE UWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 109:3

Onder redactie van **Dr. K. Schilder, Dr. C. Tazelaar en Prof. Dr. J. Waterink**

Medewerkers: Dr. H. A. van Andel, Solo; Dr. R. E. van Arkel, Utrecht; Dr. Henry Beets, Grand Rapids; Dr. C. Bouma, 's-Gravenhage; Dr. K. Fernhout, Vreeland; Prof. Dr. F. W. Grosheide, Amsterdam; Prof. Dr. T. Hoekstra, Kampen; Dr. G. Keizer, De Steeg; Dr. B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr. C. Lindeboom, Amsterdam; Dr. S. O. Los, 's-Gravenhage; Dr. J. W. Marmelstein, Amsterdam; Dr. F. C. Meijster, Rotterdam; G. Meima, Groningen; Dr. A. Ringnalda, Ermelo; Dr. J. C. Rullmann, Wassenaar; J. Strikwerda, Dokkum; Dr. J. Thijs, Zwolle; Dr. J. Veldkamp, Hilversum; Prof. Dr. D. H. Th. Vollenhoven, Amsterdam; Dr. J. de Vries, Tilburg; Dr. J. D. Wielenga, Franeker; Mr. J. A. de Wilde, 's-Gravenhage.

Stukken voor de Redactie zende men aan het
Bureau van „De Reformatie“ te Goes.

Drukkers-Uitgevers:
OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes
Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f2.50 per halfjaar bij vooruitbetaling.
Voor 't Buitenland f7.50 en voor Ned-Indië f6.— per jaar.
Advertentiën: 25 ct. p. regel. — Losse nummers f0.15.

INHOUD: Uit de Schrift: „En wees een zegen“. (Gen. 12:2.)
— Kerkelijk Leven: Over kerk en kerken. Schriftuitlegging
dan wel Schriftaanranding? De continuïteit der Chr. Geref.
Kerk. — Uit het Pol. en Soc. Leven: Arbeids-gebed—Arbeids-
geloofte. II. — Vakwetenschap en Praktijk: Nog eens de
Kalenderhervorming. — Perschoonw. — Kerkenieuws.

UIT DE SCHRIFT

„En wees een zegen“.

„Ik zal U tot een groot volk maken, en
U zegenen, en uw naam groot maken; en
wees een zegen.“ Gen. 12:2.

De zoo uitnemend geslaagde conferentie voor de zending onder de Joden, in de maand Juli j.l. te Amsterdam gehouden, heeft op treffende wijze getoond, welk een krachtig leven er klopt met name in de Gereformeerde Jodenmissie. De nauw aan elkaar aansluitende onderwerpen, die er werden behandeld, hebben doen zien de Jakobsladder, die de Heere in Zijn grondeloze barmhartigheid nóg steeds plaatst aan den voet van het al verder van God en Zijn dienst afzwerfende Jodendom, dat in de woestijn van ongeloof en wereldzin jammerlijk verdooft. Niet alleen werden kostelijke woorden gesproken; de conclusiën aan het slot der conferentie met algemeene stemmen aangenomen, bieden duidelijke richtlijnen, voor allen, die in de Joden-zending arbeiden, van groote beteekenis. Het is onze bede, dat deze conferentie krachtig ten goede moge komen aan het moeilijke, heerlijke en rijk gezegende werk der zending onder de Joden. Dit is door haar principieel en praktisch zoo duidelijk in het licht gesteld, dat wij hopen mogen, dat velen, die nog altijd in zake de Jodenmissie, vol bedenkingen, een twijfelende houding aannemen, onder den zegen des Heeren tot hartelijke belangstelling door gebed en ook tot praktische medewerking zullen gebracht worden.

Zoo zal het woord der Schrift, in Genesis 12:2 gesproken, ook door deze conferentie tot vervulling komen: „En wees een zegen.“

Toen Abraham geroepen werd, om uit zijn land uit te gaan en zijns vaders huis te verlaten, zeide de Heere tot hem: „En ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken; en wees een zegen.“

Welk een rijke toezegging Gods is dit: „Ik zal u zegenen“. De Heere, de Schepper en Onderhouder van hemel en aarde, de God des verbonds, is de Fontein aller goeden.

Maar ook, welk een ernstige verplichting ligt in wat er onmiddellijk op volgt: „en wees een zegen“.

Deze beide worden door het woordje „en“ ten nauwste met elkaar verbonden. De bedoeling daarvan verstaan wij dikwijls al te weinig; althans in de praktijk van ons leven.

Zegen te ontvangen, daartoe zijn wij allen steeds gezind en bereid; maar om zelf tot een zegen te wezen, daartoe zijn wij helaas! veelal tragelijk te vinden. Wij bidden steeds, zegen van den Heere uit genade te mogen verkrijgen. Wij arbeiden en zorgen. En waarvoor doen wij dat? Is het om een zegen te wezen? Ja, zoo bedoelt de Heere het wel. De Heere schenkt Zijn gaven niet om ons er door te verheffen, maar in de eerste plaats om er Zijn grooten Naam in te verheerlijken. Wij worden van den Heere gezegend, opdat wij zelf ook voor anderen tot zegen zouden worden. Want — wij zijn niet als de oceaan, waarin de stroom uitloopt; maar wij moeten wezen als de heldere, vlietende beek, die met haar frissche wateren veld en beemd bevochtigt en vruchtbaar maakt. Dagelijks ontvangen wij uit Gods hand een schat van zegeningen. Elke dag is voor ons een opeenstapeling van 's Heeren weldaden.

Maar het schrille contrast is nu, dat wij, die zelf zoo rijk gezegend worden, vaak in zoo geringe mate er naar streven, om voor anderen tot zegen te worden gesteld.

„En wees een zegen“, dat wil zeggen, beantwoord den rijkdom van Gods goedertierenheid, aan u verleend, door zelf ook, overal, waar de gelegenheid u daartoe geboden wordt, tot zegen te wezen.

Het heeft ongetwijfeld ernstige beteekenis, dat de Heere tot Abraham niet zeide: breng een zegen, maar wees een zegen. De diepte van dit woord omvat zeer veel. 't Wil zeggen: uit uw geheele verschijning ademe zegen en vrede. Uw geheele optreden kenmerke zich door de ootmoedigheid des geloofs, als vrucht van Gods genadigen zegen, u geschenken. Waar dit zoo mag zijn, straalt altoos en overal, ook zonder dat wij het bedoelen, heilzame invloed van ons uit. Zoo wordt Gods Naam in ons leven verheerlijkt.

„En wees een zegen“, dit beeldt dan den invloed uit der Christelijke persoonlijkheid door woord en daad. Daarin is altijd de eigenlijke en de voornaamste factor van alle zedings- en evangelisatiewerk gelegen.

„En wees een zegen“, d.i. laat het niet alleen uit uw woord hooren, maar bovenal in en door uw levenswandel zien. Laat uw daden de belichaming zijn van uw woorden. Toon uw geloof door uw wandel.

De zending onder de Joden houdt den Christenen een dure en heilige verplichting voor.

Het Joodsche volk is onwillems ons tot een knecht des Heeren geweest. Israël heeft ons het Woord Gods overgeleverd. Op enkele uitzonderingen na is de gansche Bijbel door Joodsche mannen geschreven. Maar het heil des Heeren, dat door het geloof in Gods Woord door de Kerk van Christus wordt gekend en ervaren, werd door het Jodendom in stout ongeloof verworpen.

Laten wij, zelf door de waarheid gezegend, ons ten duurste genoep gevoelen, den Joden in mededogen en gebed steeds te gedenken.

Dat wij aan wie in onze omgeving wonen, en die wij dagelijks langs ons huis zien gaan, de zware schuld en de groote verantwoordelijkheid, die op hen ligt, voorhouden; en vooral de genade Gods, in Christus Jezus, den van God gezonden Messias, openbaar. En dit op zulk een wijze, dat wij, naar het woord des Apostels, hen tot jaloezieheid verwekken. Op de gehoorzaamheid aan 's Heeren ordinarissen mag Gods zegen worden verwacht.

Worde hierin de blijvende en steeds doorwerkende invloed openbaar van de gehouden conferentie voor de Joden-zending.

Heemstede.

J. P. TAZELAAR.

KERKELUK LEVEN

Over kerk en kerken.

Prof. Grosheide schreef in N. H. Kerkblad:

„Wanneer wij deze dingen schrijven, dan bedoelen wij natuurlijk niet, dat onze Gereformeerde kerken maar op voet van gelijkheid met al wat zich kerk noemt in verband kunnen treden. Verre van dien. Wij bedoelen, dat in de eerste plaats door onszelf zal moeten worden uitgemaakt, welke kerk we als Gereformeerde kerk kunnen erkennen. Maar dit dan niet in verband met de historie moet worden uitgemaakt, maar naar het kenmerk: is er de goede belijdenis en wordt die gehandhaafd. (Ik apatiseer. Br.). Wij bedoelen ook niet, dat elke plaatselijke kerkeraad wel aan het oordeelen kan gaan en maar afgevaardigden moet zenden naar wat men Gereformeerde kerk acht. Wij bedoelen, dat onze Generale Synode, al de kerken, zich van deze dingen rekenschap heeft en hebben te geven. En dat de Generale Synode, stel, ze komt tot de slotsom: daar is een kerk, die al de kenmerken van een Gereformeerde kerk vertoont, niet zou behoeven te volstaan met die kerk te vermanen zich bij de Gereformeerde kerken aan te sluiten, maar wel degelijk op voet van gelijkheid met die kerk zou mogen onderhandelen.“

Dr. E. H. Broekstra schrijft naar aanleiding hiervan in Leidsche Kerkbode:

Op de door mij gespatieerde woorden nu moet ge al uw aandacht vestigen. In die woorden, met de gedachte daarin vervat, ligt voor mij een groot gevaar, dat naar mijn bescheiden meening niet gering mag worden geacht. Toen ik deze woorden voor het eerst las, heb ik mijn oogen eens uitgewreven of ik wel goed las en heb daarom de moeite genomen ze nog eens en nóg eens te lezen. Maar het feit bleef bestaan, dat Prof. Grosheide alzo geschreven had.

Tot dusver meende ik altoos, dat het onmisbaar was, de historie onzer kerken goed te kennen en nooit te vergeten, ja, dat het steeds aan het jonge geslacht moest worden voorgehouden: leer toch de historie uwer kerk en dat het een klacht, juist van de tegenwoordige dagen is, dat het jongere geslacht blijkbaar zoo weinig met onze historie op de hoogte was en daarom zoo weinig kerkbesef bij dit geslacht te vinden was. En zie, nu leeraart onze hooggeachte Professor: reken niet met de historie, doe alsof deze er niet was. Zoo toch meen ik gerechtigd te zijn zijn woorden te lezen. Is dit niet een weinig verbijsterend? Zou men niet geneigd zijn te vreezen, dat Prof. Grosheide om het zeer gewenschte doel te bereiken iets loslaat, wat niet anders dan tot schade van de kerken kan losgelaten worden?

Indien ik toch zijn woorden goed begrijp, staat de zaak volgens Prof. Grosheide alzo: er ontstaat, om welke oorzaak ook, een nieuwe kerkformatie. Deze vertoont al de kenmerken van een Gereformeerde Kerk. Welnu, dan hebt ge niet met de oorzaken, waarom deze kerkformatie is gekomen, te rekenen; ge moet doen alsof er geen geschiedenis achter ligt en ge kunt genoeget met deze kerk als gelijkberechtigd samen spreken om te vereenigen. Van vermaan mag er dan geen sprake zijn. Natuurlijk doet het er in den grond van de zaak dan ook niet toe, of de scheuring van kerkten of van langere datum is. Dit verschil in tijd kan wel voor het besef eenig verschil maken, maar principieel doet dat er natuurlijk toch niets af of toe.

Neem de kwestie nu zoo, dan is het toch heel duidelijk, dat het kerkelijk besef hierdoor niet zal verbeteren, maar wel moet verslechteren. Het is dan toch zoo, dat de conclusie voor de hand ligt: hoe ge en waarom ge tot een nieuwe kerkformatie komt, doet er niet toe, als ge er maar voor zorgt, dat de kenmerken van een Gereformeerde kerk aanwezig zijn.

Daar komt echter nog iets bij, dat de woorden van Prof. Grosheide nog iets meer bedenkelijk voor mij maakt. Ik bedoel dit: Is het niet te veel van waar, dat om een kerk te beoordeelen omtrent haar Gereformerdheid, de historie kan worden losgelaten? Ik meen van niet. Prof. Grosheide zal het met mij eens zijn, dat de rechte bediening des Woords niet in de eerste plaats afhangt van den dienaar des Woords, maar van den kerkeraad, in wiens naam en op wiens last hij den dienst des Woords verricht. Indien dit waar is, hoe kan men dan, zonder de historie in het oog te houden, beoordeelen of het eerste kenmerk aanwezig is? Staat een kerkeraad, die zonder wettige redenen tot scheuring is overgegaan, in rechte verhouding tot den Koning der Kerk? Dat kan natuurlijk niet. Dan zou elke scheuring geoorloofd zijn. Ik ben er van overtuigd, dat Prof. Grosheide dit ook niet gaarne zou uitspreken. Zijn mond sprak ten dezen opzichte op de Predikanten-Conferentie onduidelijke taal. Maar hoe kan en mag dan een Generale Synode de historie wegcijferen?

Met Prof. Grosheide verlang ik ook, dat, wat nu gescheiden leeft en wat toch eigenlijk bijeen behoort, zoo spoedig mogelijk tot vereeniging kome. Maar het komt mij voor, dat het niet op deze wijze moet geschieden. Historie laat zich niet wegdoezelen, mag ook niet worden vergeten. En als we dien kant opgingen, dan schijnt mij de vrees gewettigd, dat we de deur openzetten voor nog meer scheuring, als tot dusver onder ons is gezien. Vereenigen, gaarne; we bidden er om. Maar dan een goede vereeniging, anders zal het eind den last dragen.

Ik meende, om het groote belang der zaak, goed te doen, u, amice, in dit opzicht mijn gedachte te moeten kenbaar maken.

Wat mijn eigen meening betreft: men kan de kwestie der kerken beekening uit de studeerkamer, en in de levende werkelijkheid, zeg b.v. in Middelharnis. Op de studeerkamer is waarschijnlijk het woord geboren, dat ik eens (van Geref. zijde) las: natuurlijk zijn de ambtsdragers in de Chr. Geref. Kerk ambtsdragers namens Christus (hoe het precies gezegd werd, weet ik niet). In de werkelijkheid ziet men dit: in Middelharnis scheurt zich een groepje los om allerlei dwaze, domme, door en door vooze misverstandjes, gevolg van